SPEJDERNES MAGASIN

43. årgang

nr. 7 . oktober 1959

Baden-Powell fortæller om

TROFASTHED

En af de bedste venner, jeg nogensinde har haft, var en indfødt. Når jeg taler om venner, tænker jeg ikke på en bekendt, som er hyggelig at være sammen med eller som giver mig gaver, nej, jeg mener en, som er trofast og parat til at hjælpe, hvis jeg skulle komme i vanskelighed eller fare — og som tilmed vil vove sit eget liv, hvis det skulle være nødvendigt.

En sådan mand var Jan Grotboom.

Når jeg var ude at spejde efter fjenden, kunne jeg aldrig have mange mænd med mig, da vi i så fald let kunne blive opdaget. Jeg var også særdeles tilfreds med at have Jan til selskab. For ikke alene var han en dygtig spejder, han var både modig og pålidelig.

Vi plejede at begive os på vej om natten, skjule os i nærheden af fjendens stillinger se dem tænde ild om morgenen og på den måde finde ud af, både hvor de befandt sig og omtrentlig hvor mange de var.

De fandt ud af, at vi udspejdede dem om natten, og de gav ordre til, at man skulle forsøge at fange mig levende.

En nat red Jan og jeg bort mod fjendens lejr og lå der og ventede på det grå morgengry for at undersøge deres nøjagtige tilstand. Vi så den første ild blive tændt. Derefter flammede endnu en op, så yderligere en og så den næste. Mange bål var ikke blevet tændt, før Jan mumlede: De lægger en fælde op for os. Vent her, så skal jeg gå hen og undersøge det. Så trak han tøjet af sig og gled ind i mørket.

I mere end en time lå jeg der og ventede på ham. Så endelig kom han krybende tilbage i græsset og rapporterede, at han havde fået bevis for, hvad han havde mistanke om, nemlig at fjenden havde lagt sig i baghold efter os.

Det, der havde vakt hans mistanke var, at bålene ikke var blevet tændt samtidig, men at det så ud som om samme mand gik fra bål til bål og tændte. Han mente, at man gjorde det for, at vi — hvis vi befandt os i nærheden — ville forsøge at undersøge sagen nærmere.

Jan havde listet sig mod bålene i en stor bue bagom dem og var dukket op blandt fjenden, som ikke havde fået den mindste mistanke, da han tilsyneladende kom fra deres eget område. Jan talte så med dem og fik at vide, hvor mange de var og hvordan de havde tænkt sig at fange os, og deres planer for den nærmeste fremtid. Derefter gik han i den retning, han var kommet fra, til han ikke længere var synlig og krøb derefter i en stor bue tilbage til mig.

Jans lille ekspedition viste hans store mod, for hvis fjenden havde anet uråd, ville han uden tvivl være blevet dræbt. Men den risiko tog han for min skyld.

Og derfor kalder jeg ham en ven.

Robert Baden-Powell.

I dette nummer:

Forsidebilledet stammer fra Sukkertoppen og er fotograferet af Jan Gehl, Godthaab divisionen.

B.-P. fortæller om trofasthed 122
Fra Godthaab til Godthaab 123
Fyrværkeri over Finmarken 124
Vi laver en ungarsk vandmand 126
Boghylden 127
To frændetroppe 128
Bredde og længde 129
Til jamboree på Filippinerne 130
Forenede Nationers flag 132
Junglenyt 133
Livet i Waingunga-flokken 134
Togtet til Heireholmen 135
Spejder-Tidende 137

FRA GODTHAAB — TIL GODTHAAB

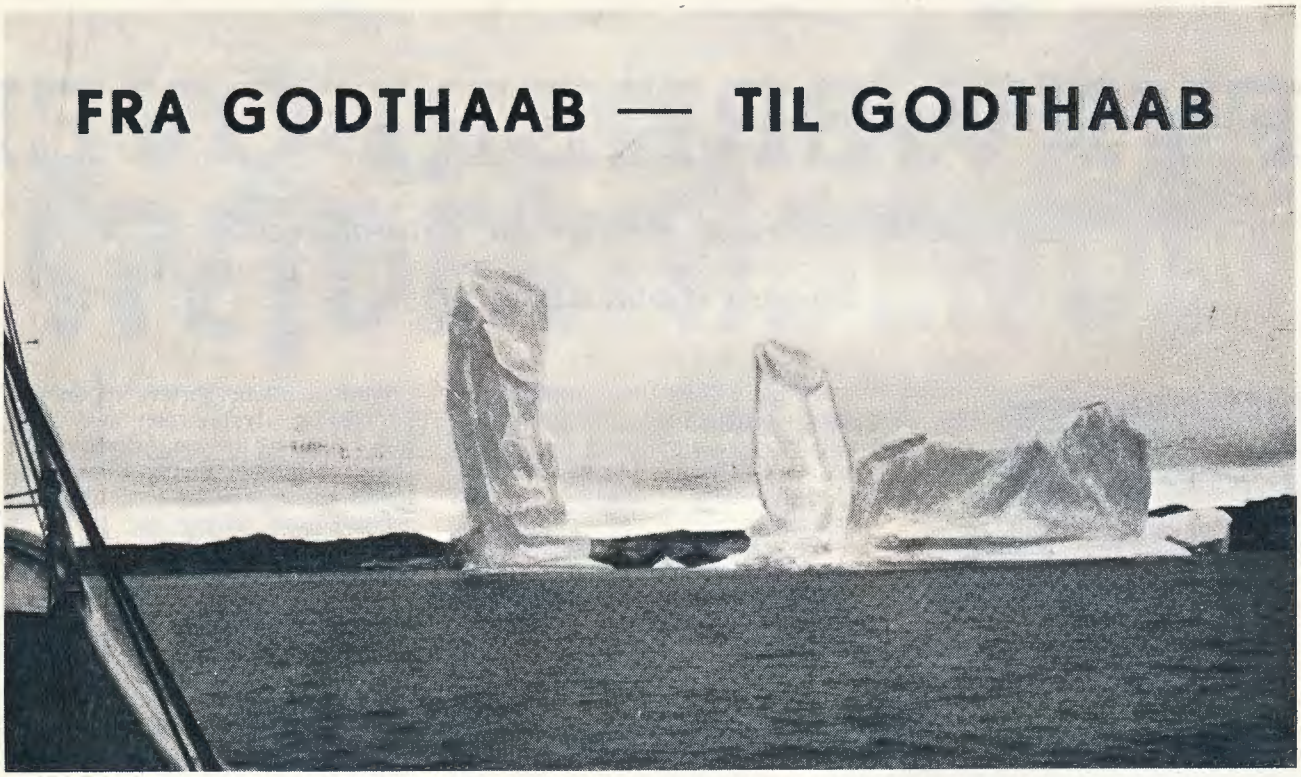

Møde med grønlandske spejderkammerater

af JAN GEHL

Næsten hver dag er Grønland på avisernes forsider, som landet med de store problemer, man læser lidt her, og hører lidt dér, men her i Danmark er det svært at sætte sig ind i, hvad der foregår på Grønland og hvordan tilværelsen former sig for vore landsmænd deroppe mod nord.

I øjeblikket er landet inde i en kolossal udvikling, det ser man snart, når man kommer derop, på ganske få år skal Grønland føres fra »benalder« til »atomtid« — der er så meget nyt, der skal læres af de unge grønlændere, og her er det spejderbevægelsen kan hjælpe dem.

I alle Grønlands byer findes nu spejdertroppe, med danske og grønlandske førere. Tilslutningen til spejderarbejdet deroppe er vældig stor, for kun ganske få steder er der andre former for ungdomsarbejde igang, så selv i en lille by på størrelse med for eksempel Præstø, finder man over 100 spejdere.

Grønlænderbørnene har 2 festdragter, den gamle — nationaldragten, og den nye — spejderuniformen, og ved festlige lejligheder ser man de gamle og de ny dragter side om side, det vrimler med store smil og gule, blå og grønne uniformer.

At spejderuniformen også er en festdragt, fandt jeg ud af, da jeg deltog i et tropsmøde i Sukkertoppen, hvor der findes 2 drengespejdertroppe og 1 pigespejdertrop. Mødet var fælles for de 3 troppe, og inden jeg havde fundet de omhyggeligt medbragte lysbilleder frem, var der myldret næsten 100 spejdere ind i skolestuen.

Jeg havde lovet at fortælle, hvad vi oplever som spejdere her i Danmark, og spejderne var vældigt interesserede i at se og høre om vores divisionsturnering hjemme i Godthaab — »Mafekings belejring«, med udklædte førere, ternede tørklæder, og det hele ....

Sprogvanskelighederne er svære at overvinde, men nu lærer børnene dansk i skolen, og de forstår en del, resten oversatte tropsføreren, så det gik fint. Da vi havde set lysbillederne, sang spejderne et par grønlandske spejdersange, en af melodierne var den gode gamle »Så vandrer vi ud ....« og alle versene kunne de udenad på fingrene, for der findes ingen spejdersangbog på grønlandsk.

Det var sandelig noget andet end den sang, danske spejdere normalt kan præstere, alle 100 sang af hjertets lyst, og de mere musikalske gik deres egne veje, så det endte med at blive flot flerstemmig sang.

Inden mødet sluttede, nåede vi også at instudere et par danske sange, og til sidst underholdt de forskellige patruljer »Tejsten«, »Rypen« og hvad de allesammen hed, med deres patruljeråb og sange.

Så sluttede det hyggelige møde, og spejderne begav sig hjem i den lyse nat, for i Sukkertoppen, der ligger lige ved polarcirklen, er det lyst hele døgnet om sommeren, men inden vi skiltes, bad de grønlandske spejdere mig tage en hilsen med hjem til Danmarks spejdere, og det er denne hilsen, jeg hermed viderebringer.

FYRVÆRKERI OVER

Edvard Welle-Strand skildrer en naturoplevelse

Illustreret af OLE HANSEN

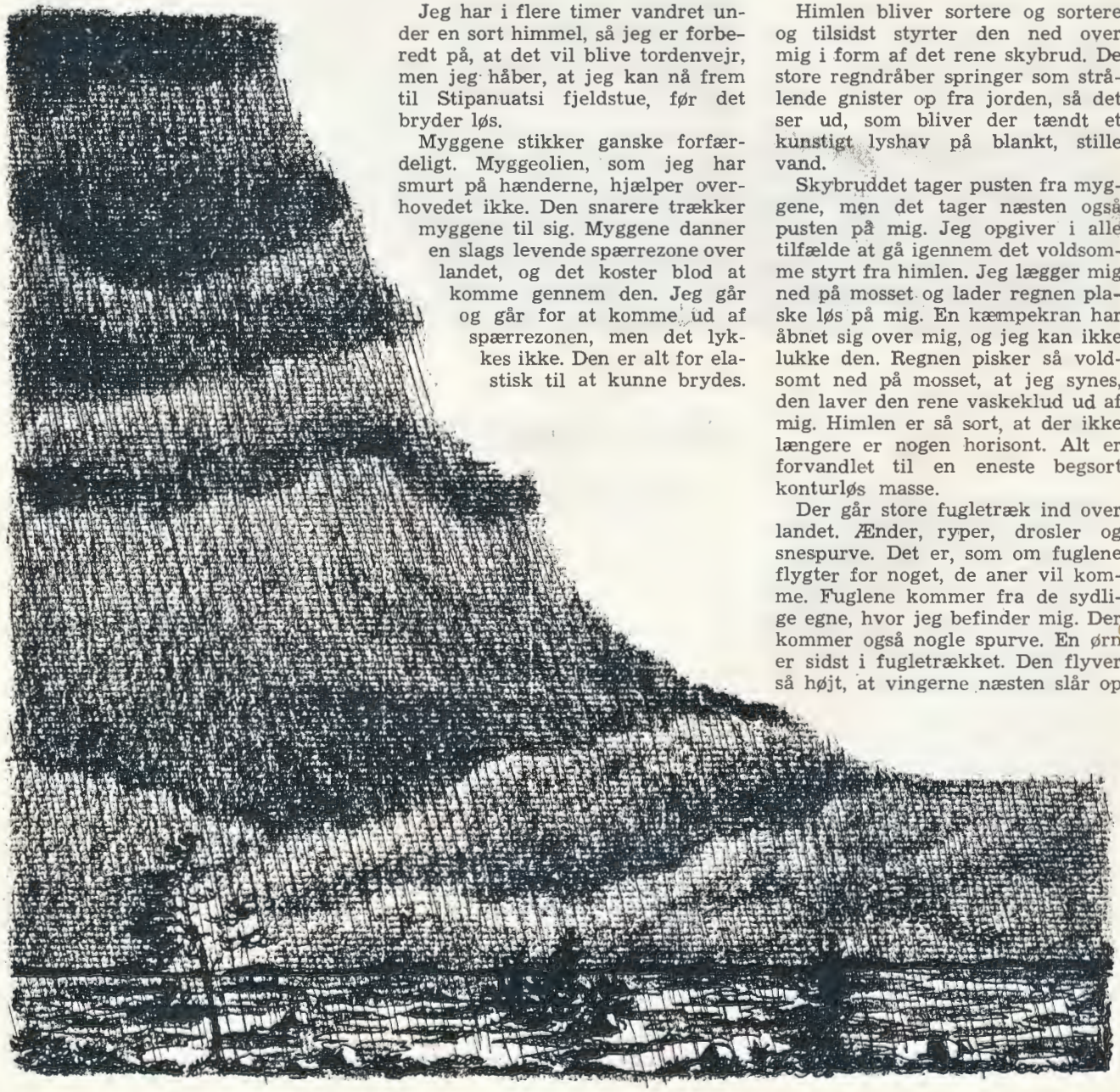

Jeg har i flere timer vandret under en sort himmel, så jeg er forberedt på, at det vil blive tordenvejr, men jeg håber, at jeg kan nå frem til Stipanuatsi fjeldstue, før det bryder løs.

Myggene stikker ganske forfærdeligt. Myggeolien, som jeg har smurt på hænderne, hjælper overhovedet ikke. Den snarere trækker myggene til sig. Myggene danner en slags levende spærrezone over landet, og det koster blod at komme gennem den. Jeg går og går for at komme ud af spærrezonen, men det lykkes ikke. Den er alt for elastisk til at kunne brydes.

Himlen bliver sortere og sortere og tilsidst styrter den ned over mig i form af det rene skybrud. De store regndråber springer som strålende gnister op fra jorden, så det ser ud, som bliver der tændt et kunstigt lyshav på blankt, stille vand.

Skybruddet tager pusten fra myggene, men det tager næsten også pusten på mig. Jeg opgiver i alle tilfælde at gå igennem det voldsomme styrt fra himlen. Jeg lægger mig ned på mosset og lader regnen plaske løs på mig. En kæmpekran har åbnet sig over mig, og jeg kan ikke lukke den. Regnen pisker så voldsomt ned på mosset, at jeg synes, den laver den rene vaskeklud ud af mig. Himlen er så sort, at der ikke længere er nogen horisont. Alt er forvandlet til en eneste begsort konturløs masse.

Der går store fugletræk ind over landet. Ænder, ryper, drosler og snespurve. Det er, som om fuglene flygter for noget, de aner vil komme. Fuglene kommer fra de sydlige egne, hvor jeg befinder mig. Der kommer også nogle spurve. En ørn er sidst i fugletrækket. Den flyver så højt, at vingerne næsten slår op

FINMARKEN

i uvejrsskyerne. Hvor den kommer fra? Måske helt fra kysten, da det er en havørn. Det er, som om den glider gennem luftrummet med sit vældige vingefang, en kæmpefugl af Guds nåde. Den foretager et par gange et dyk ned gennem lufthavet. Den er vel kommet ind i nogle lufthuller, kan jeg tænke.

Jeg synes, der bliver tomt i luften, da ørnen er væk. Hvor den bliver af, aner jeg ikke. Måske var det en sibirisk ørn, som var ude for at proviantere ved Finmarkens kyst? Der kommer jo hvert forår mange sibiriske ørne dertil, når kosten bliver for mager på tundraerne.

En enlig snespurv flyver flere gange over mit hoved. Det er lige som om, den har mistet evnen til at orientere sig i den sorte luft. Til sidst sætter den sig på en sten et par meter fra mig. Det er en pragtfuld fugl i brunt, sort og hvidt. Den kvidrer et par gange. Det er, som om den kalder på nogen. Måske er dens mage på afveje. Hvad ved jeg?

Jeg synes, jeg har fået godt selskab i den lille fugl, som har humør nok til at kvidre en lille melodi under den sorte himmel. Jeg håber, at den vil blive siddende rigtig længe på stenen, så jeg ikke behøver at føle mig ensom og forladt i regnen. Men det er et forfængeligt håb. Snespurven letter pludselig på vingerne og forsvinder ind i mørket.

Farvel, og kom snart tilbage, råber jeg efter den. Det gør den ikke. Den er væk for altid, og jeg synes, at stenen, den sad på, bliver mere grå og trist end før, en ganske almindelig sten mellem hundrede andre sten udover landet. Det var snespurven, som havde gjort den ualmindelig for en kort stund. Det er mærkeligt, hvor levende en lille fugl kan gøre en sten på de store vidder.

Jeg får besøg af en firbenet lille skabning, et gråbrunt firben, som kryber opad mine ben og videre op på brystet, hvor det lægger sig ned. Jeg stryger det over ryggen, uden at det reagerer, så det må være skræmt af et eller andet, måske er det blevet forfulgt af en mår.

Jeg synes, det er hyggeligt at have fået selskab af firbenet. Jeg kalder det Pelle, og lægger det ind i armhulen, det eneste sted, hvor jeg endnu er tør.

Firbenet sukker dybt et par gange og sover. Det er første gang, at jeg har oplevet et så gemytligt firben. De plejer jo at være nogle sky små skabninger, når de støder på mennesker. Jeg ser et par gange mår, der springer over mosset. De gør nogle kæmpehop, når de får øje på mig. Nervøse dyr i brunt og hvidt.

Jeg ligger og ønsker, at skybruddet snart er forbi, så jeg kan komme videre i de pjaskvåde klæder.

Da skærer pludselig en gylden raket gennem alt det sorte, og danner en flot ildstribe over mit hoved. Og så brager det voldsomt over landet, en flot salut som indledning til det kæmpefyrværkeri, jeg nu skal opleve. Der sendes ustandselig nye gyldne raketter over landet. Det er, som om det sorte tomrum over mig bliver gennemboret af store gyldne pile. De kommer fra alle kanter, tre-fire på een gang, så der dannes lange ildstriber på den sorte himmel. Det er, som om luften brænder over vidderne.

De gyldne raketter skydes af udover landet med en så ødsel hånd, at der ikke er en eneste pause i fyrværkeriet. Og det knalder, så jeg hvert øjeblik venter, at himlen skal styrte ned over mig.

Lynene er ikke lige store. De største er som levende flammer, som en usynlig flammekaster slynger gennem rummet. De blænder næsten mine øjne. Ja, de er så uhyggelig nær, at jeg trykker hovedet ned i mosset for at slippe for at se dem slå ned omkring mig, så sten, grus og mos ligner små sorte søjler i regnluften.

En lille birk, som jeg længe havde brugt som blikfang, bliver truffet af et lyn og bliver til en spinkel flamme, før den synker sammen i sin egen aske. Så forsvinder firbenet væk fra min armhule. Det føler sig nok ikke længere tryg hos mig, som optog så megen plads på mosset. Jeg kan ikke lide, at det er forsvundet. Dyr reagerer jo instinktmæssigt, og firbenet forsvandt måske, fordi det følte, at jeg var i farezonen, så det måtte søge et sikrere tilflugtssted under tordenvejret.

Jeg er skuffet over det. Det var jo en slags kammerat, så længe kammeratskabet varede fra dets side. Det var ialt fald selskab for mig. Mon jeg kunne håbe, at det kom tilbage? Å, nej, det kommer næppe oftere til at krydse min vej. Måske slipper det gennem uvejret. Kære, kære firben, kom tilbage, skriger det i mig. Jeg er så ensom og forladt uden dig.

Jeg synes, at lynnedslagene kommer stadig nærmere. Ja, det er som om lynene indstiller sig netop på mig. Den lille birk var knap 10 meter fra mig, da den blev ramt. Måske vil det næste lyn blive en fuldtræffer? Hvad ved jeg, som ligger og reagerer mod at have alle himlens flammekastere rettet mod mig.

Det store tomrum over mig er jo et eneste ildhav, som slynger luer ned over vidderne, store hvidgyldne luer som brænder og fortærer, hvor de rammer. Det lugter af ild efter nedslagene, som danner sorte pletter i mosset. Det ville være kommet i brand på store strækninger, hvis ikke skybruddet havde optrådt som masseslukker. Det er, som om himlen aldrig bliver tømt. Den fortsætter med at pøse mange tons vand i minuttet ned over et land, som forlængst har slukket sin tørst for lange tider.

Regnen har dannet små bække i mosset. Der, hvor jeg ligger, har den også gjort det. Jeg har rislende koldt vand under mig, men jeg vover ikke at flytte mig af frygt for, at et lyn skal ramme mig, hvis jeg rejser mig op fra mosset og bliver en levende lynafleder. Derfor bliver jeg liggende i det silende vand og venter på, at fyrværkeriet skal ophøre.

Jeg har ventet på det i over en time, uden at jeg endnu har oplevet en pause i ildregnen.

(Læs videre side 136).

I Jubilæumslejren så du flere steder ungarske vandmænd i sving. — Vi har bedt Peter Viggo (Stokkebjerglejrens chef) fortælle hvordan —

VI LAVER EN

UNGARSK VANDMAND

Ungarsk vandmand
også kaldet »Indisk krinoline« eller »Flyvende tallerken« alt efter udøverens smag, er et gevaldig sjovt stykke legetøj. At se til minder det lidt om spinning — I ved Cowboy'ens ypperste lassokunst — men for begynderen er det måske noget nemmere at gå til, og det egner sig fint til enhver form for opvisning eller underholdning.

Du kan nemt lave dig en vandmand selv. Kig engang på tegningen — du skal bruge:

1) træring med diagonalt håndtag,
2) 12 —16 radiale strenge,
3) tilsvarende antal træklodser og
4) flettet langtov, omkring 12—15 mm tykt. Længden i forhold til det øvrige.
5) Træklodserne kan undgås, hvis du som langtov i stedet bruger en noget sværere (2—2½ cm), tungere og snoet tov, hvori de radiale strenge indsplejses med lige lang indbyrdes afstand. Men modellen med træklodser anbefales, da den er nemmere at håndtere, navnlig for begynderen.

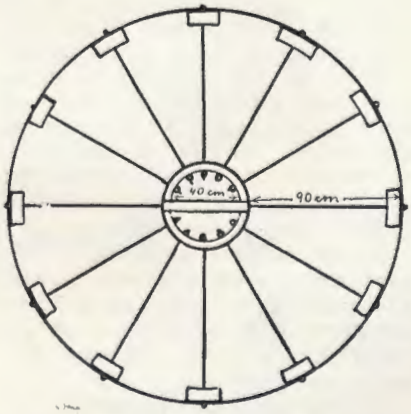

Træringens diameter kan være fra 25 op til 40 cm i diameter alt efter din egen størrelse. Lille mand — lille ring. Er du dygtig til at snedkerere, limer du den sammen af tynde lister, der er bøjet i damp, men du kan også købe et spanskrør (måske har I et overflødigt derhjemme?), som omhyggeligt bøjes rundt — nøjagtig cirkelrundt — de to ender »sænkes« halvt ind i hinanden og omvikles med isolerbånd, så det holder. »Håndtaget« er en liste på ¾—2 cm, der skrues på indvendig i træringen.

De radiale strenge går fra træringen til langtorvet og kan være fra 75 til 90 cm lange (også efter armlængde). Brug svær murersnor, — der skal bruges 12, 14 eller 16 stykker efter vandmandens størrelse, og de skal være nøjagtig lige lange. Beregn en stump til stopknuder i begge ender. Bor med nøjagtig ens afstand i træringen et antal huller, der i størrelse og antal svarer til strengenes, og sæt strengene fast til ringens stoppeknob.

Træklodserne er omkring en tomme på alle leder. Bor hul igennem hver enkelt, stik den løse ende af strengen igennem, sæt fast med stoppeknob. Sørg for, at alle klodser nu sidder lige langt fra træringens centrum, når strengen er strakt.

Nu kan du måle den færdige vandmands diameter og ved hjælp af dine eller din patruljeførers geometriske kundskaber, 22/7 og hvad ved jeg, beregne vandmandens samlede omkreds, altså langtovets

længde. Dividér med antal træklodser, så du får træklodsernes nøjagtige indbyrdes afstand på langtovet og sæt fast med kramper.

Og så kan du begynde! Fat håndtagets midte med venstre hånd, drej rundt med højre i urets retning. Begynd ganske langsomt i foroverbøjet stilling og hold også træringen skråt, forsøg så efterhånden at dreje hurtigere (og frem for alt i meget jævn fart), så du kan få vandmanden til at dreje lodret og over dit hoved. Lad dig ikke distrahere af, at du bliver øm i håndleddene, at snoreværket halvvejs strangulerer dig, når ringen smutter, at træklodserne lejlighedsvis knalder de skønneste buler i din hjerneskal! Meget hurtigt vil du ubesværet, smertefrit og elegant kunne dreje vandmanden i enhver tænkelig stilling. Du kan lægge dig udstrakt på jorden og rejse dig igen, mens den er i fart, ved hjælp af rytmiske knæbøjninger kan du — stadig med vandmanden i fart —kaste den 4—5 meter til vejrs og gribe den igen, sammen med fæller i den ædle kunst kan du lave vandmands-pyramider og meget andet. Og hvis patruljen så oven i købet maler klodserne med selvlysende maling, kan det blive et fantastisk nummer i en mørk sal ved næste tropsfest!

Advarsel: Skulle du — på trods af al sund fornuft — føle trang til at træne i dagligstuen derhjemme, så sørg i hvert fald for, at din mors yndlings-porcelænsfigur, skøbelige bordlamper og lignende på forhånd er bragt i sikkerhed.

Peter Viggo.

En opgave der kræver koncentration.

Fotografierne er optaget af redaktøren under primitivt spejderførerkursus på Ryekol.

Når I har fået jeres vandmænd færdige og opøvet et »fint nummer«, glæder vi os til at se et billede heraf i redaktionen.

Det er helt behageligt at ligge ned på ryggen – men ikke så let at komme op igen!

BOGHYLDEN

Rudyard Kipling: Stilk & Co. — Lewis Wallace: Ben Hur. — Jules Verne: Rejsen til Månen. (kr. 7,75 pr. bind indb. i lanell — Gyldendal).

I Gyldendals serie af udødelige ungdomsbøger har forlaget nu udsendt ovennævnte tre bøger. Mest aktuel er vel nok »Rejsen til Månen«. Det er som Jules Verne for næsten hundrede år siden har kunnet fantasere sig til det, der i dag når som helst kan blive til virkelighed.

Af alle de bøger, der er skrevet fra Kristi tid, er »Ben Hur« sikkert den mest læste og elskede, og hovedpersonen Ben Hur hører til de skikkelser, man aldrig glemmer.

»Stilk & Co.« er Kiplings populære kostskoleroman. Kipling har med bogens tre gavtyve skabt en frisk drengebog.

Hans-Ole Hansen: Lerhusene i Lejre. (kr. 9,75 hft., 14,75 indb. i lanell — Gyldendal).

Hans-Ole, der er 19 år, er søn af Martin A. Hansen, har skrevet sin første bog. Det er blevet en bog, der vil interessere alle større børn og unge mennesker, idet han beretter om, hvordan han sammen med nogle kammerater har genoplevet stenalderbefolkningens daglige liv. De har bygget huse, forarbejdet redskaber og våben, pløjet og sået o. s. v.

Ved Allerslev ved Lejre har de på fuldstændig primitiv vis, uden brug af vor tids hjælpemidler, fældet træer, samlet vidjer, bygget lerhuse og boet i dem, så du forstår, at det er en bog, der taler til fantasien. Bogen er forsynet med fortræffelige fotografier taget lige fra den første begyndelse og frem til den dag, da den lille landsby stod færdig. Husene står der endnu i Allerslev, og ligesom bogen er værd at læse, så er husene også et besøg værd. Vi lader ideen gå videre til de nærmestboende patruljer.

Sk.

To frændetroppe

3rd Cardiff — E. M. T.

Udveksling for niende gang

I august måned havde Erik Menveds trop, Horsens, besøg af 30 spejdere fra sin walisiske frændetrop 3rd Cardiff Scout Group. Forbindelsen mellem de to troppe bygger på traditioner. Kontakten blev etableret i jamboreen i 1924, og siden da — i 1925 — 1927 — 1930 — 1936 — 1948 — 1950 — og 1957 — har der været gensidige besøg af Cardiff og Horsens spejdere i de to byer, foruden mange førervisitter og besøg af privat karakter, som en umiddelbar følge af de venskaber, tropsbesøgene resulterede i.

Den 5. august mødtes førere fra Erik Menveds trop med 3rd Cardiff spejderne i Fredericia, hvortil disse var ankommet efter en stormfuld tur over Vesterhavet. Under genopfriskning af minder fra tidligere samvær fortsattes rejsen til Horsens. Her ventede spejderforældre og andre, som velvilligt havde stillet sig til rådighed med privatbiler for at bringe spejderne videre til lejrpladsen ved Juelsminde, som i forvejen var etableret af lejrens 40 deltagere fra E. M. T.

Begunstiget af strålende sommervejr, som dog også medførte millioner af hvepse og mariehøns, begyndte man næste morgen indretning af patruljelejrpladserne og efter åbningsparaden ved middagstid, hvorunder hver enkelt lejrdeltager fik overarkt en speciel fremstillet mappe indeholdende udførlige oplysninger vedrørende afviklingen af de walisiske spejderes besøg i Danmark, et Danmarkskort m. v., drog patruljerne afsted på hike. Herunder besøgtes landbrug, pottemagerværksted m. v. i oplandet, idet patruljerne var opdelt i hold med en walisisk og dansk patrulje på hvert. Om aftenen afholdtes lejrbål.

Næste dag var alle lejrens deltagere, traditionen tro, gæster på Palsgård gods ca. 3 km fra lejren, og fik under rundvisning her et godt indtryk af dets drift. Besøget her afsluttedes med en forfriskning i slotsgården, og godsejerinde, fru Schou udtrykte håbet om snart igen at se 3rd Cardiff. Tredie lejrdag var tilrettelagt som besøgsdag for forældre m. fl., som deltog i en patrulje-rally. Om aftenen stort lejrbål for gæster og lejrdeltagere, hvor fremmødte »veteraner« som en overraskelse sang en del af de gamle engelske sange og endelig opførte en krigsdans, der stammede fra tidligere Cardiff-lejre.

Allerede næste dag måtte lejren brydes, da skolerne begyndte. Efter ankomst til Horsens blev waliserne indkvarteret hos deres danske kammerater, og hjemmene gjorde deres for at gengælde den gæstfrihed, som E. M. T. blev modtaget med i 1957. Under opholdet i Horsens var der arrangeret en bustur til Århus, besøg på Arena fjernsynsfabrik og Horsens Sølvvarefabrik. Besøget i Horsens afsluttedes den sidste aften med en festlig sammenkomst, hvori deltog forældre, gildebrødre, pigespejdere og selvfølgelig samtlige spejdere fra de to troppe, samt andre med tilknytning til de to frændetroppe. I festsalen var der udstillet lejrskind og fotografier, trofæer m .v. fra tidligere udvekslinger. — Ved en lille højtidelighed blev walisiske og danske spejdere traditionen tro, optaget i hinandens troppe, ligesom der blev udvekslet gaver. 3rd Cardiff modtog et lejrskind, en ting der er temmelig ukendt hos dem, og E. M. T. modtog et udskåret skjold, som vandrepræmie mellem troppens fløjpatruljer.

Den næste dag, fredag, samledes man på banegården i Horsens, og der blev taget hjertelig afsked med waliserne, som ledsaget af enkelte E. M. T. førere rejste til København. Under det påfølgende ophold i København, som varede 5 dage, tjente korpsets hus som hovedkvarter for udflugter til Nordsjælland, Sverige og hvad der var overkommeligt af seværdigheder i København og omegn, bl. a. Tivoli, Frihedsmuseet, Amalienborg, Marmorkirken m. v. Inspektøren i korpsets hus Poul Nielsen var til stor hjælp med råd og dåd vedr. de forskellige arrangementer og problemer i forbindelse med opholdet her. Den eneste »mislyd« der opstod, skyldtes mindre begejstrede naboer på Frydendalsvej og omegn, som ikke fuldstændig kunne værdsætte walisernes sangudfoldelse!

Den 19. august forlod waliserne København og tiltrådte samtidig hjemrejsen. De ledsagende førere fra E. M. T. tog endelig afsked i Fredericia med ønsket om snarligt gensyn i Cardiff. Waliserne fort-

3rd Cardiff og Erik Menveds trop fotograferet under besøg i Horsens.

SØSPEJDERNE

BREDDE og LÆNGDE

Af SKIPPER

Bredde og længde — det var de to benævnelser, vi nåede frem til i den foregående artikel og med dem vil vi fortsætte i denne:

Ligesom vi har inddelt vor jordklode i de nævnte 360°, 180° vestlig og lige mange graders østlig længde, således har vi, for nærmere at kunne stedfæste et sted på jordoverfladen, måtte inddele hver grad i først 60′ og derefter hvert minut i 60″, hvilket igen vil sige følgende: Da hvert minut eller hver 60.del af en grad, svarer til en sømil, kan vi altså, ved opgivelse af den grad og det minut, på hvilken vort objekt forefindes, stedfæste det med en sømils nøjagtighed — og ved hjælp af førnævnte sekunder endda med en nøjagtighed af 1/60 del af en sømil. Ligesom vi inddeler hver af vore længdegrader i minutter og sekunder, således gør vi det samme med vore breddeparalleller, og kan altså ved hjælp af dette system finde frem til et ønsket objekt på jordoverfladen. Lad os forsøge:

Et par sømil norden for indsejlingen til Isefjorden forefindes en anduvningsbøje, netop i kanten af kortets 10 m-kurve, (en ting, som der senere vil blive fortalt lidt mere om), men altså, denne bøje ønsker vi at stedfæste ved hjælp af betegnelserne bredde og længde. Læg mærke til denne rækkefølge »bredde og længde«, for dette er faktorernes orden i modsætning til arbejde i »Land«-kort, hvor man ved opmåling først går »hen ad gaden og derpå op ad trappen«. I et søkort gør man det altså modsat, først finder vi stedets bredde, og det gør vi ved, rent billedligt, at starte fra Ækvator, og ad den meridian, der går nærmest nævnte anduvningsbøje, at kravle nordpå, indtil vi når frem til bøjen, og så på vejen op tælle det antal grader, minutter og sekunder, vi passerer, til vi når frem på højde med vort mål.

På akkurat samme måde bærer vi os ad, når vi skal finde længden. Vi starter langs en breddeparallel, udgår fra 0—meridianen og tæller, hvor mange grader, minutter og sekunder vi passerer, inden vi når frem på højde med vort mål. Nu viser det sig at falde så heldigt, at nævnte bøje findes næsten nøjagtigt på 56° nordlig bredde — så det skynder vi os at skrive ned — men hvordan så med længden? Ja, bøjen findes et sted mellem 11 og 12° østlig længde, men hvor? Som det fremgår af et søkort, så findes inddelingen i grader, minutter og sekunder anført i alle 4 sider af kortet, men da vi til nævnte længdebestemmelse skal benytte angivelserne forneden i det her brugte Kattegatskort, så kigger vi lidt på dem. Tallet 11 og 12 står tydeligt anført med svær skrift, disse er gradstallene øst for Greenwich, og mellem disse to tal er aftegnet små hvide og skraverede felter, der hver udgør ét minut.

Læser vi nu af — ved hjælp af en passer — hvorlangt den nævnte bøje er fjernet fra 11. længdegrad, så vil vi finde frem til et minuttal på 50 + endda 3/4 af et minut, og det vil altså ialt give til resultat, at anduvningsbøjen ca. 1½ sømil NNV af Spodsbjerg blinkfyr ved Isefjordens munding befinder sig på positionen 56° nordlig bredde 11° 50′ og 45″ østlig længde, — og dermed har vi altså også fået mulighed for at gå den modsatte vej, nemlig at udlægge en position i et kort *efter* en opgiven position, og dermed også til de utallige for navigationen nødvendige faste holdepunkter.

Ja, vil man måske indvende, men du talte sidst om skrå og parallelle meridianstreger i kort? Det er da også sandt, ja, men det kræver en lidt længere udredning, og den må vi komme tilbage til næste gang, så jeg vil kun her nævne, at den mand, der fandt frem til det søkort, vi stadig gør brug af, hed Merkator eller rettere kaldte sig sådan, for egentlig hed han Gerard Kremer, og han levede fra 1519 til 1594. Naturligvis har kortene undergået en del forandringer siden hans tid, men det er stadig hans princip, de fremstilles efter, og hans opdagelse, vi nyder godt af.

---

satte til Esbjerg med bådtoget, og ankom næste dags aften til Cardiff efter en veloverstået og begivenhedsrig sommertur, som i tiden fremover, indtil de to troppe igen mødes, vil være samtaleemne og give anledning til opfriskning af utallige minder fra samværet med E. M. T. spejderne og opholdet i Danmark, som alle på nær een besøgte for første gang, og kun havde et flygtigt kendskab til gennem »Danish eggs and bacon«!

Du har sikkert gennem dette referat fået et fyldestgørende indtryk af den varige forbindelse mellem 3rd Cardiff og Erik Menveds trop, og ideen i disse udvekslingsbesøg anbefales til efterfølgelse. — Set under et videre perspektiv kan det få sin store betydning at »de små« fra nationerne mødes med hinanden, hvis denne ide fik endnu større udbredelse end den har i øjeblikket.

E. M. T.

Et hæftepleister? Har du skåret dig? Nej — det er Svend, der synger!

Glimt fra jamboreen. Der skrives autografer.

Fra Benares. Læhytter ved Ganges floden.

Sådan kan man blive transporteret over Ganges floden.

Til JAM

Steen

Netop som Jubi-lejren sluttede, startede vi 2 danske spejdere (skovmand Steen Allesen-Holm, 1. Godthaab trop og patruljefører Steffen Hansen-Nord, Cort Adlers trop, Svinninge. — red.), på en rejse til en anden spejderlejr i større format, nemlig den 10. verdensjamboree, der afholdtes på filippinerne. Vi tog afsted fra Kastrup flyveplads med et chartret engelsk fly. Foruden os deltog i flyverejsen 37 svenskere, 6 finner og 2 nordmænd. Senere samlede vi i Amsterdam 5 hollændere og 2 belgiere op. Herfra fløj vi til Rom, hvor vi ankom henad eftermiddagen dødtrætte efter 6 timer i luften. Siden vænnede vi os til at flyve, så vi var mere oplagte til programmet de forskellige steder, vi besøgte. Vi var på en sightseeing-tour her og så de kendteste steder.

Tidlig næste morgen startede vi mod olje-øen Bahrein i den persiske Gulf. Vi mellemlandede i Athen og Damaskus. På denne tur begyndte vi for alvor at mærke til varmen. Således var der i Bahrein 40 grader Celsius i skyggen. Desuden hang overalt en fed og tung oliestank, hvilket en af de svenske ledere elegant betegnede som lidt af et helvede. Vi danske glædede os i hvert fald over, at professor Glob ikke overværede episoden.

Over Karachi og New Delhi nåede vi nu til Benares ved Ganges bred. Det var en af de største oplevelser, vi nogensinde havde haft at komme til denne gamle og historiske stad. Enhver hindu med respekt for sig selv må mindst en gang i sit liv komme hertil og bade i den hellige flod. Det vrimlede også her med mennesker af de mærkeligste typer.

Til JAMBOREE på Filippinerne

Steen Allesen-Holm fortæller om sin deltagelse i den 10. verdensjamboree

Netop som Jubi-lejren sluttede, startede vi 2 danske spejdere (skovmand Steen Allesen-Holm, 1. Godthaab trop og patruljefører Steffen Hansen-Nord, Cort Adlers trop, Svinninge. — red.), på en rejse til en anden spejderlejr i større format, nemlig den 10. verdensjamboree, der afholdtes på filippinerne. Vi tog afsted fra Kastrup flyveplads med et chartret engelsk fly. Foruden os deltog i flyverejsen 37 svenskere, 6 finner og 2 nordmænd. Senere samlede vi i Amsterdam 5 hollændere og 2 belgiere op. Herfra fløj vi til Rom, hvor vi ankom henad eftermiddagen dødtrætte efter 6 timer i luften. Siden vænnede vi os til at flyve, så vi var mere oplagte til programmet de forskellige steder, vi besøgte. Vi var på en sightseeing-tour her og så de kendteste steder.

Tidlig næste morgen startede vi mod olje-øen Bahrein i den persiske Gulf. Vi mellemlandede i Athen og Damaskus. På denne tur begyndte vi for alvor at mærke til varmen. Således var der i Bahrein 40 grader Celsius i skyggen. Desuden hang overalt en fed og tung oliestank, hvilket en af de svenske ledere elegant betegnede som lidt af et helvede. Vi danske glædede os i hvert fald over, at professor Glob ikke overværede episoden.

Over Karachi og New Delhi nåede vi nu til Benares ved Ganges bred. Det var en af de største oplevelser, vi nogensinde havde haft at komme til denne gamle og historiske stad. Enhver hindu med respekt for sig selv må mindst en gang i sit liv komme hertil og bade i den hellige flod. Det vrimlede også her med mennesker af de mærkeligste typer.

Noget af det mest bemærkelsesværdige for os nordboer var indernes påklædning. De var klædt i nogle lange, tynde lagner af et blelignende stof, der antagelig aldrig havde stiftet nærmere bekendtskab med sæbe eller i det mindste rent vand. Også her svævede en underfuld stank af sved og sære krydderier. Denne lugt forfulgte os overalt i byen, selv i hotellet, hvor vi boede, blev lugten blæst ned til os af roterende propeller. Selv om det ikke lyder behageligt, var det en oplevelse, som jeg kunne unde enhver at få.

Næste dag nåede vi til Bangkok over Calcutta. Vi oplevede en sejltur gennem Bangkok i nogle både på den lokale flod, hvor der udfoldede sig et fantastisk røre. I små

aflange både for gule mennesker omkring med frugt og korn. Der var en mærkelig elskværdig tone over disse menneskers væsen og over byen i det hele taget.

Herfra tog vi nu afsted mod rejsens sidste mål, Manila. Vi landede efter 7 timers flyvning og blev modtaget her med musik og drikkevarer (reklame for et velkendt cola-firma, som også gav os skrivesæt og brevpapir).

I 5 dage havde vi rejst for at nå hertil, og vi var på rejsen blevet spækket med indtryk, så det var ikke noget tilfælde, at vi var glade for at få 3 dage i fred og ro indkvarteret hos private i Manila.

Vi 2 danske boede sammen hos et ægtepar, hvor manden var filippiner, mens konen var amerikansk, dog med en bedstefar af dansk oprindelse. Steffen og jeg blev før lejrens åbning inviteret til en reception hos den philippinske præsident. Her deltog kun de to øverste delegerede fra hvert deltagende land. Derefter tog vi til lejren, der var rejsens egentlige formål.

Så begyndte lejren. Den var placeret på skråningerne af Mt. Makiling i et ret ujævnt terræn. Vore lejrarbejder var præget af to faktorer: de lokale bambustræer, som var vores eneste materiale at bygge lejrarbejder af, og det svenske milieu, som danskerne var elskværdigt indlemmet i. Vi byggede et bambusgulv i højde af 30 cm fra jorden for at undgå at drukne, når det regnede. Det regnede ganske vist lige så sjældent som i Danmark, men når det regnede, så regnede det også efter alle kunstens regler. Der var næsten konstant mudder i lejren, hvilket i høj grad

BOREE på Filippinerne

Allesen-Holm fortæller om sin deltagelse i den 10. verdensjamboree

Noget af det mest bemærkelsesværdige for os nordboer var indernes påklædning. De var klædt i nogle lange, tynde lagner af et blelignende stof, der antagelig aldrig havde stiftet nærmere bekendtskab med sæbe eller i det mindste rent vand. Også her svævede en underfuld stank af sved og sære krydderier. Denne lugt forfulgte os overalt i byen, selv i hotellet, hvor vi boede, blev lugten blæst ned til os af roterende propeller. Selv om det ikke lyder behageligt, var det en oplevelse, som jeg kunne unde enhver at få.

Næste dag nåede vi til Bangkok over Calcutta. Vi oplevede en sejltur gennem Bangkok i nogle både på den lokale flod, hvor der udfoldede sig et fantastisk røre. I små aflange både for gule mennesker omkring med frugt og korn. Der var en mærkelig elskværdig tone over disse menneskers væsen og over byen i det hele taget.

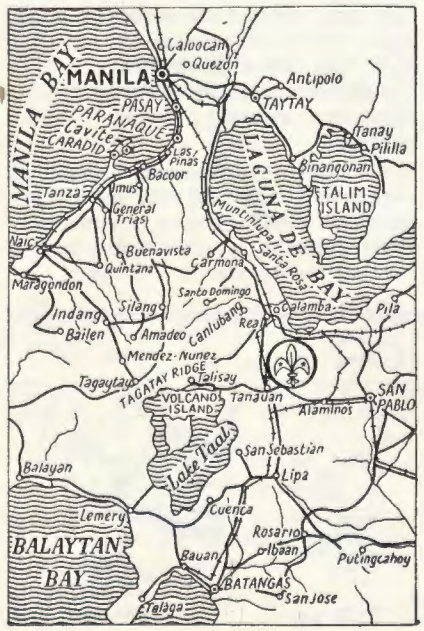

Herfra tog vi nu afsted mod rejsens sidste mål, Manila. Vi landede efter 7 timers flyvning og blev modtaget her med musik og drikkevarer (reklame for et velkendt cola-firma, som også gav os skrivesæt og brevpapir).

I 5 dage havde vi rejst for at nå hertil, og vi var på rejsen blevet spækket med indtryk, så det var ikke noget tilfælde, at vi var glade for at få 3 dage i fred og ro indkvarteret hos private i Manila.

Vi 2 danske boede sammen hos et ægtepar, hvor manden var filippiner, mens konen var amerikansk, dog med en bedstefar af dansk oprindelse. Steffen og jeg blev før lejrens åbning inviteret til en reception hos den philippinske præsident. Her deltog kun de to øverste delegerede fra hvert deltagende land. Derefter tog vi til lejren, der var rejsens egentlige formål.

Så begyndte lejren. Den var placeret på skråningerne af Mt. Makiling i et ret ujævnt terræn. Vore lejrarbejder var præget af to faktorer: de lokale bambustræer, som var vores eneste materiale at bygge lejrarbejder af, og det svenske milieu, som danskerne var elskværdigt indlemmet i. Vi byggede et bambusgulv i højde af 30 cm fra jorden for at undgå at drukne, når det regnede. Det regnede ganske vist lige så sjældent som i Danmark, men når det regnede, så regnede det også efter alle kunstens regler. Der var næsten konstant mudder i lejren, hvilket i høj grad

Fra den canadiske lejr i jamboreen.

havde indflydelse på farven af vore ben fra knæene og ned efter.

I lejren deltog 3000 udlændinge, heraf 1000 fra USA og 800 fra Formosa. Derudover boede i lejren 8000 philippinske spejdere, altså ialt ca. 11000 spejdere. — Men det var kun sjældent, at man mødte udenlandske (ikke-filippinske) spejdere. Ikke alene var de hele tiden belejret af filippinerspejderne, men dertil kom, at der hver dag var ca. 50.000 civile besøgende i lejren, ja, en enkelt dag nød vi endda æren af 350.000 besøgende i jamboreens lejrområde.

Der var mange vanskeligheder at overvinde for os, der var uvante med forholdene dernede, men i overensstemmelse med de bedste spejderprincipper arbebjdede vi for at overvinde disse. Humøret var altid højt i den skandinaviske lejr på trods af varme og mudder. Det var ret almindeligt med en temperatur på de 40 grader, men det generede os ikke så stærkt i slutningen af lejren.

Hjemrejsen foregik over Bangkok til Indien, hvor vi stoppede i 4 dage i New Delhi. Der var langt mere civiliseret i Delhi end i Benares, men forholdene var dog uhyre orientalske (primitive).

I det hele taget havde vi fornemmelsen af, at Indien var det land

(Læs videre side 136).

Den 24. oktober er det F. N. dag.

I den anledning bringer vi beretningen om

Forenede Nationers Flag

I året 1946 var en lille gruppe af F. N.'s militære observatører i gang med et farefuldt arbejde i Nordgrækenlands bjerge. De bevægede sig langsomt fremad med stor forsigtighed, for de græske bjerge var levende på grund af frontvanskeligheder, guerillakrig og borgerkrig. Skønt F.N. officererne kørte i hvide jeeps, blev der ofte skudt på dem dels af en fejltagelse, nervøsitet eller utilstrækkelig oplysning.

Et bestemt symbol for deres køretøjer og dem selv blev hurtigt en tvingende nødvendighed.

Nu var det jo i F. N.s første dage, men der eksisterede allerede et godt emblem — et armbind — for Verdens-Freds-Organisationen. I San Francisco, ved den grundlæggende konference, var der blevet anvendt et verdenskort — et kort af verden som den så ud fra Nordpolen.

Og så i Grækenland i 1946 købte en F.N. officer nogle få meter lyseblåt stof og på dette lod han brodere polarkortet som emblem i hvidt. — Således gik det til, at han, uden at tilsigte det, skabte Forenede Nationers flag, for i de år, der er gået siden, er dette kortemblem i hvidt på lyseblå bund blevet hejst og hilst og anerkendt i næsten ethvert land hos de folkeslag, i hvis navn Forenede Nationer blev grundlagt.

Et års tid eller to efter begivenheden i Nordgrækenland, anerkendte Forenede Nationers generalforsamling dette blå og hvide flag som Forenede Nationers officielle standard — som tvingende grunde havde skabt. Før beslutningen blev truffet, undersøgte en komite over et hundrede andre forslag og fremkomne tegninger. Forsamlingen godkendte sluttelig generalsekretærens udtalelse om, at her var et udkast »med de nødvendie udtryk for værdighed og klarhed, der måtte kendetegne Forenede Nationers flag.«

Det første officielle flag blev rullet ud foran F.N.s midlertidige sæde i Lake Success den 21. oktober 1947 præcis kl. 12,00. Det følgende år sås det i Det hellige Land, ved grev Bernadottes hovedkvarter, da Palæstina blev løbet over ende og F.N. stred for en våbenstilstand.

Også i Indonesien kom den blåhvide fane til at symbolisere viljen til verdensfred i en krigstid. I Kashmir, hvor F.N. observatører har patruljeret langs våbenstilstandslinjen en del år, har deres autoritet været symboliseret ved det internationale flag.

Da krigen nåede Korea i 1950, blev afdøde grev Bernadottes eget F.N. flag bragt ud til det fjerne Østen, hvor det blev banner for den første F. N. hær i den første bevæbnede anstrengelse for at forhindre agression ved samlede sikkerhedstropper. Langt fra Koreakrigen, f. eks. i Afrikas store byer, blev F. N.-flaget også set.

Ved endnu en afgørelse truffet af generalforsamlingen, blev de lande, der var medlemmer af sammenslutningen (syv i Afrika og fire i Asien) anmodet om at flage med F.N. flag sammen med deres eget. Det skulle være et tegn på, at F.N. sammenslutningen stod bag de folks velfærd, der ved deres medlemskab havde givet dem lederskabet.

Da Sir Edmund Hillary sammen med Sherpa Tensing fra den britiske Everest ekspedition nåede verdens højeste punkt, huggede han sin isøkse i en højde af 29.000 fod. Svøbt om øksen var et lille F.N. flag. Da Hillary kom til F.N.s hovedkvarter nogle måneder senere, blev han spurgt hvorfor, og han svarede:

»....dette var en ekspedition af mennesket som helhed, og vi ønskede at et flag der vajede fra verdens højeste punkt skulle være symbol for dette.«

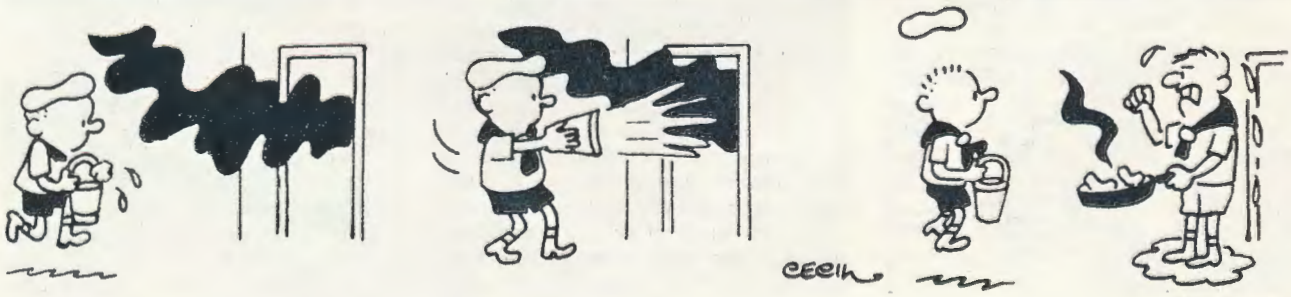

(The Scouter).

Sdr. Omme flok foran deres nye tropshus, der er beliggende i Sdr. Omme onlæg.

Ellekongens og Klintekongens flokke i Store Heddinge har sammen været på 30 km vandring.

En ulv er hjælpsom – også når det gælder rengøring i lokalet.

30 km vandringer.

11 ulveunger fra Polarulvene, 2 Herlev flok, og 5 ulveunger fra Hadsund flok melder om vel gennemførte vandringer.

Sommerlejre.

1. og 2. Skanderborg flok har holdt sommerlejr på Themnæs, 1. Aabenrå flok har været på Ryekol og Bjerringbro flok har besøgt hytten i Thorsager på Djursland.

Ulve fra disse flokke og andre, der har været på sommerlejr er velkomne til at berette for Jungle-Nyts læsere om deres sommerlejr. Der er en bog at hente i præmie til de beretninger, der bringes her i Jungle-Nyt.

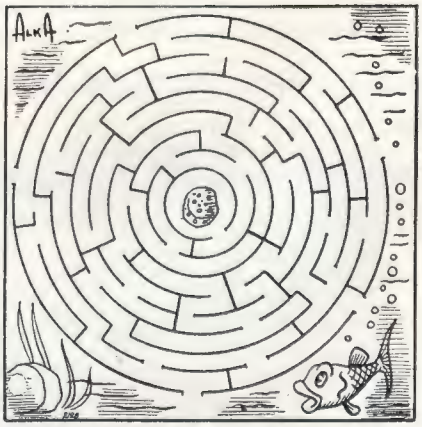

ULVEKONKURRENCE

Kan du hjælpe fisken ind til sit bytte. Løsningen indsendes til Magasinets redaktion inden den 30. oktober, og du deltager i lodtrækningen om 3 eksemplarer af junglebogen.

Af Waingunga-flokkens dagbog.

Waingunga-flokken havde fødselsdag, og den fejrede vi ved at tage på togt med piratskuden »Sydhavets Rose« Vi var klædt ud som pirater, og mange havde klap for det ene øje. Jeg var kaptajn Klo, idet jeg havde taget krogen fra en bøjle i hånden og snøret ærmet sammen om den. Akela var kaptajn med trekantet hat. Pludselig råbte styrmand Baloo: flaskepost forude! Vi trådte an til stafet og prøvede efter tur at få fat på flasken med vore sammenbundne knobbånd. Det lykkedes, og den indeholdt kortet over skatteøen. Vi lagde straks kursen mod øen, men måtte gennem tåge og skær. Storm og bølger var der også – den ene bande var bølger, som den anden skulle sejle igennem. Pludselig råbte styrmanden: Fjendtligt skib om styrbord! Vi gik i bådene – vi sad overskrævs på en smal planke, (bådeløb) Efter hver båd havde vi ske-

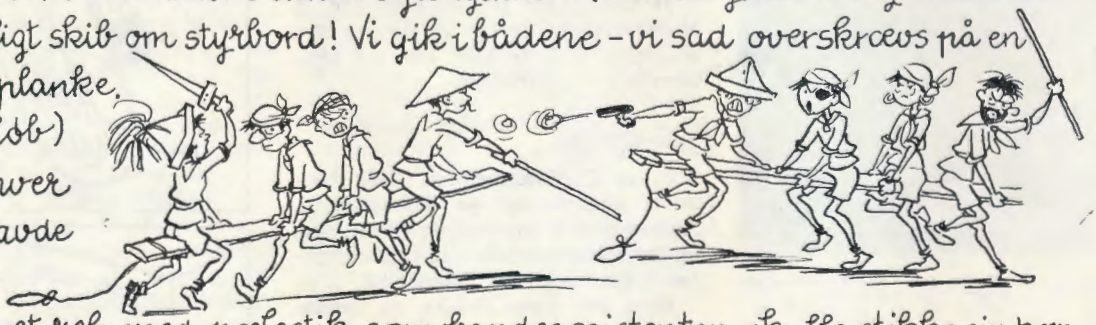

bende et reb med pælestik, som bandeassistenten skulle stikke sin kæp i; så havde vi slået læk i båden. — Endelig kom vi til Skatteøen, og da vi var sultne, fangede vi nogle blæksprutter, som vi nød. Imens var Black Jim forsvundet, han havde fundet skatten og forsøgte nu at flygte med den. Men vi opdagede at han var væk og gav os til at sø-

ge efter ham, skønt det nu var mørkt. (Vi fik bind for øjnene.) Han var dog nem at følge, for skatten raslede i poserne og han stødte imod i mørket. Efterhånden havde vi prøvet at finde ham allesammen. Vi roede nu ud til »Sydhavets Rose« igen og satte kursen hjemefter. Vi fandt let retningen (vi hoppede kompas), og det gik strygende, skønt det var tåget, og sejlrenden var svær at finde; for vi kunne høre klokkebøjen, og kom vi for nær et skær, kunne vi høre brændingen. Endelig kom vi i land, og kaptajnen fortalte en skipperskrøne, den hed: Morten Skippers patentsofa.

Med -hilsen, Rann.

FORTÆLLING FRA STENALDEREN

af

ROBERT FISKER

Illustrationer:
THORA LUND

3. kapitel.

Gnist pegede hen mod det store træ.

»Det træ er godt at klatre i, Vind. Vi kan kaste rebet over den lave gren der, og så kan jeg kravle op ad rebet op på grenen og videre op i kronen!«

»Vil det sige, at du skal derop alene?« spurte Vind og så forbavset på broderen.

»Ja, det er bedst, du bliver hernede. Så snart jeg er kommet op på grenen, tager du rebet ned og gemmer dig i krattet her. — Hvis vi skulle blive opdaget, må du prøve at slippe bort i båden!«

»Jamen, hvad så med dig?«

»Jeg vil se, om jeg kan gemme mig deroppe i træet, til det bliver mørkt, og så må du prøve at vende tilbage til stedet her med båden!«

Vind nikkede. Han var vant til, at det var Gnist, som lagde planerne. De gik hen til træet efter at have lyttet og set sig godt for. Gnist slyngede den ene ende af rebet op over den lave gren og trak i det, så det hang ned på hver sin side af grenen med lige lange ender. Prøvende tog Gnist fat, samlede begge ender i sine hænder og klatrede så behændigt op.

Så snart han var oppe og sad overskrævs på grenen, trak Vind rebet til sig og rullede det sammen. Idet han gik over for at gemme sig i krattet, så han op i træet. Gnist var allerede i gang med at klatre op mod hejrerederne, og Vind lagde med tilfredshed mærke til, at træets løv dækkede broderen godt under hans klatretur.

Et stykke oppe holdt Gnist hvil på en god, stærk gren. Han lænede sig pustende op mod stammens ru bark og så ned. Herfra kunne han se ud over hele holmen og et godt stykke på den anden side af den. Der lå søfolkenes store boplads ved søen. Røgen steg op fra de mange ildsteder, og der var et levende mylder af mennesker. Alle var på færde i den tidlige morgen lige fra de yngste rollinger, som knapt kunne gå, til de ældste gamlinge, der måtte stage af sted ved hjælp af tykke knortekæppe. Et hold jægere var i færd med at gøre sig klar til at tage ud på dagens jagter. Nede ved søbredden arbejdede andre mænd med at gøre bådene klar. Et par store drenge kom slæbende med et fiskenet. En mand sad på kanten af sin båd og gjorde sin fiskesnøre i orden. Der var travlhed alle vegne. En levende larm af råb, latter og skrig blandet med hundegøen og smældende skarpe lyde fra flintesmedens slagsten.

Gnist så til den anden side. Dernede mellem sivene kunne han skimte den ene ende af båden. Vind kunne han ikke få øje på. — Jo, der stod han tæt ved båden med rebet over skulderen. Vind løftede hånden og vinkede, Gnist vinkede igen og tog atter fat på sin farlige klatretur.

Grene var blevet tyndere nu, og hvad værre var, løvet tyndede også ud. Gnist hagede sig op på en ny gren. Fra den kunne han nå op til den næste, og et stykke ude på den var en stor rede. Der var ingen fugl på reden, så det var ikke sikkert, der var æg i den.

Da han nåede op på grenen, så han, at der alligevel var æg i reden. Han skubbede sig ud ad grenen, til han nåede reden. Æggene var kolde og da han holdt et af dem op til næsen, blev han klar over, at de var rådne. Det var en forladt rede.

Han blev skuffet og ville smide ægget fra sig, men kom så i tanke om, at rådne æg måske netop kunne være særlige gode til at jage onde ånder bort. Han tog alle fire æg fra reden og lagde dem i sin bæltepose.

Et stykke højere oppe i træet var der to reder, og i den ene af dem stod en hejre, mens et andet par hejrer med høje skrig fløj frem og tilbage og nu og da strøg ned over hovedet på ham.

Der måtte være æg at hente deroppe, og det var jo nok sikrest at forsyne sig med et par friske hejreæg også.

Det blev svært at komme op på den gren, hvor de to reder befandt sig, for nu skulle han jo hele tiden passe på, at bælteposen med de rådne æg ikke kom i klemme.

Hejrerne blev for alvor opskræmte, da han omsider sad overskrævs på grenen. De fløj faretruende tæt forbi ham, så han kunne mærke suset fra deres store vinger, men han beroligede sig selv med, at deres skrig druknede i den almindelige larm, der hele dagen gjaldede over hejrekolonien.

Han kastede et blik nedad. Nu kunne han ikke mere få øje på

Vind. Båden kunne han heller ikke se, men hele bopladsen kunne han overse. Han arbejde sig i små sæt ud til den nærmeste rede. Der var æg i den. De store fugle strøg over hovedet på ham, mens han bøjede sig frem og tog to af æggene og stak i bælteposen.

De rasende hejrer var så voldsomme i deres angreb, at han nær aldrig var nået ind til træets stamme igen. Sveden drev ned over hans ansigt og hals, og han måtte sidde lidt og læne sig mod stammen, mens han sundede sig.

Lige som han skulle til at begynde på nedturen, fangedes hans blik af to store drenge, der forlod bopladsen med en hund løbende foran sig. De havde bue og pile med og styrede ud mod Hejreholmens kratskov.

Nu gjaldt det om at slippe ned, mens tid var!

Så hurtigt han kunne, klatrede han ned ad træet, men da han var nået omtrent ned til den lave gren, hørte han høje stemmer og blev siddende på stedet og kikkede ud mellem løvet.

Han kunne skimte de to drenge et stykke borte mellem underskovens træer og buske, og pludselig dukkede hunden op i kanten af lysningen og styrede lige hen mod det store træ med snuden i jorden. Det var tydeligt, at den havde fået fært af ham og hans broder. Han så sig om efter Vind og båden. De var ikke at se nogen steder. Nu var hunden lige under træet. Den for rundt som en rasende og snøftede og snusede.

(Fortsættes i næste nummer).

Glemte sager fra JUBILÆUMSLEJREN

Vi supplerer listen fra sidste nr. af Spejdernes Magasin med en lyseblå plastic-spand, endvidere en spejderhat, der er glemt den 8. juli på en trappesten i Løgten. Spejderhatten bærer navnet: Jens Søndergård.

Henvendelse ang. de glemte sager rettes stadig til rådsformanden for 1. Ebeltoft trop, hr. overbebtjent V. Brøgger, Ebeltoft. Frankeret svarkuvert må medfølge.

FYRVÆRKERI OVER FINMARKEN (forts. f. side 125).

Selvfølgelig er jeg nervøs. Hvem ville vel ikke have været det i en lignende situation. Det er jo uhyre nervepirrende at ligge i timevis under himlens ild og vente på, at den måske vil komme til at ramme en.

Hvor nær vil jeg være døden måske om et minut eller to. Jeg var i hvert fald stærkt optaget af sådanne tanker, mens himlen stod i flammer over mig. Og da et stort lyn slog ned kun 5—6 meter fra mig, så lugten af brændt mos trængte ind i næsen, tænkte jeg: Det næste vil ramme dig. Døden sniger sig jo nærmere og nærmere ind på dig.

Det er håbløst for mig at komme ud af det helvede, der omgiver dig, ved jeg. Derfor kan jeg lige så godt blive liggende, hvor jeg ligger. Ja, netop det, at jeg bliver liggende, vil måske blive redningen for mig.

Jeg ved ikke, om det blev det, men store gyldne raketter bliver efter et par nye nedslag omkring mig, afløst af nogle mindre, som har en hvid farve, når de farer gennem lufthavet. De slår ikke ned på vidderne. De laver kun fyrværkeri i tomrummet. De skydes ud så tæt efter hinanden, at der ikke er nogen pause mellem dem. Hundreder af raketter suser gennem luften på een gang, et pragtfuldt ild-intermezzo. Ja, det er som gyldne massekærtegn over det våde land.

Men fyrværkeriet bliver efterhånden svagere og svagere i det store tomrum. Det dør simpelthen langsomt bort. Regnen holder pludselig op, men himlen hænger endnu som en sort kappe over vidderne med nogle små forsinkede lyn i kanterne. Ufarlige prydgenstande på himlen.

Endelig bliver himlen blå, og solen sender atter sin gyldne pileregn ned på det våde mos. Jeg kan endelig drage videre.

JAMBOREE (fortsat fra side 131).

i hele Østen, der var mest orientalsk. Der var for civiliseret på Filippinerne og i Siam.

I Delhi opholdt vi os i fire dage, hvorefter vi tog 3 dage til Lahore i Pakistan. Både i Indien og Pakistan var maden næsten uspiselig. Der var sære retter, bestående af fede sovser med kødklumper; karry var en næsten uundværlig ingrediens i den østerlandske husholdning; men vi levede dog en glad og veltilfreds tilværelse.

Fra Pakistan tog vi over Bahrein og Athen hjem igen. Overalt var vi blevet modtaget af spejdere af de forskelligste slags hudfarver og trosretninger, og overalt med en enestående gæstfrihed, uden hvilken turen ikke var blevet den strålende oplevelse den blev til.

Steen.

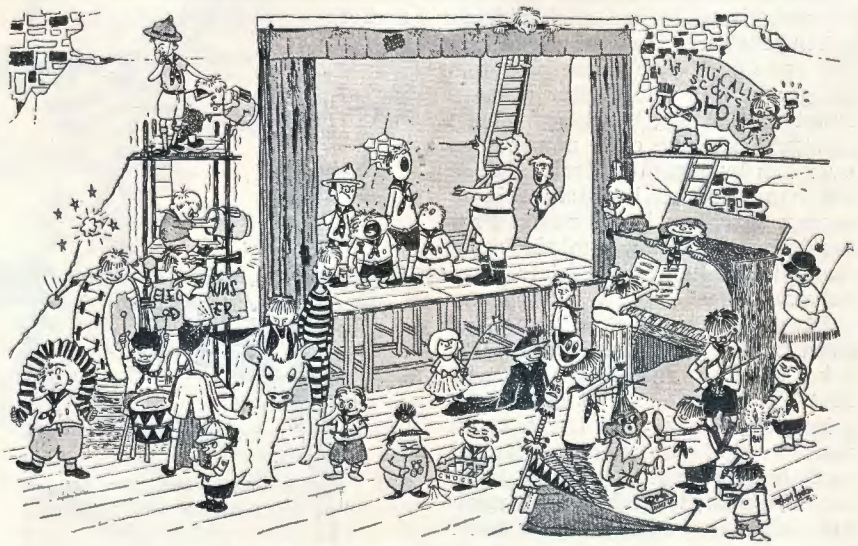

Det er tropsfesternes tid – prøven er i gang! (The Scouter).

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Fra en af de grønlandske spejderførere der har været herne-de på spejderførerkursus, har vi modtaget nedenstående beretning om en sommertur i Grønland.

Den 21. juni begyndte sommerlejren for seniorspejderne. Vi sejlede med motorbåd fra Julianehåb til Ekraluit, hvorfra vi startede vandringen mod Kradtlimiut (boplads længere inde i fjorden) og blev her modtaget med velkomsttale af kateketen. Her overnatter vi og låner dagen efter en båd og sætter over til vandfaldene, hvor vi opholder os hele dagen. Det var en streng tur op ad bjerge og over floder. Vi må vade en km uden fodtøj og bukser, og vi overnatter oppe i bjergene.

Næste morgen starter vi og prøver at nå Sdr. Igaliko. Vi går ikke hurtigt denne gang på grund af varmen og myggene. Vi ankommer til Sdr. Igaliko kl. 16 og bliver der indtil kl. 22,30. Vi kan ikke gå over elven denne gang på grund af stærk strøm og stor vanddybde. Dette er den farligste del af turen, og vi overnatter under et højt fjeld. Næste dag skal vi nå Igaliko, hvortil vi kommer kl. 14. Kateketen holder tale, og vi bliver inviteret til pladsen kl. 16, og alle beboerne er samlede. Kommunalbestyreren holder tale, og vi får en gave fra beboerne, en bog med fortællinger om nordboerne, der har boet her. Vi bliver der hele dagen og bliver inviteret til at spise senere på dagen.

Næste dag startede vi hjemturen til Julianehåb og overnatter under »Redekammen«. Vor proviant er ved at slippe op, og vi overnatter endnu en gang i fjeldene og spiser om morgenen vor sidste proviant inden den sidste dagstur til Julianehåb. Fem minutter før kl. 13 kan vi se fodboldbanen og byen og blæser i vore signalhorn og kan høre råb nede fra byen. De andre spejdere kommer os i møde og marcherer sammen med os ned til torvet, hvor der er mange mennesker samlet, og kommunalbestyreren taler. Så slutter turen. Vi var ialt 12 drenge alle i 18-årsalderen, vi bar 25—30 kg hver på ryggen, og vi har vandret 159 km på 6 dage.

Steffen Kleist.
Julianehåb.

En rask patrulje fra Sukkertoppen trop. (Foto: Jan Gehl).

Rejsegilde i Rudkøbing.

Godt fem uger efter byggetilladelse forelå til Rudkøbing spejdernes nye trophus, kunne der holdes rejsegilde. I den forbindelse er det interessant at nævne, at der kun har været lidt hjælp af håndværkere i de fem uger, idet spejderne med liv og lyst er gået op i arbejdet med at bygge huset.

Huset, der dækker 115 kvadratmeter, vil komme til at indeholde et stort tropslokale på 45 kvadratmeter, endvidere to patruljelokaler, et førerlokale, entre samt et rum til kærrerne og et til brændsel.

Indvielsen er berammet til begyndelsen af det nye spejderår — efter sommerferien. Vi vil, når indvielsen har fundet sted, bringe et billede af det smukke nye tropshus.

Skansetroppens hytte.

I sommeren 1956 fik troppene i Fredericia overladt en af kommunens barakker til nedrivning, og materialerne blev opmaganiseret indtil troppene fandt hver sin grund til at bygge sin hytte på. — I februar 1958 fik Skansetroppen foræret et egnet sted i den skønne Elbodal, en halv snes kilometer fra Fredericia, og man gik straks i gang med at udarbejde tegninger for en patruljehytte, og i maj måned påbegyndtes opførelsen af denne. — Dette arbejde blev udført af spejdere og spejderforældre. Week-enderne blev naturligvis udnyttet, men tillige var der folk, der aften efter aften tog turen til Hvanlund.

Søndag den 30. november blev hytten indviet, og troppens patruljer har i vinterens løb flitigt gjort brug af den. Der er køkken, gang og opholdsstue med 8 køjepladser. Køjerne kan slås ned, så de ikke tager megen plads, når de ikke bruges. Endvidere findes der en pejs i stuen.

Nyt tropshus.

Sdr. Omme trop (Vesterhavdivisionen) har fået nyt tropshus, som er beliggende i Sdr. Omme anlæg. Troppen har desuden et andet hus, som man vil søge flyttet til Kvie sø, således at man kan bruge hytten som week-end hytte for trop og flok og andre troppe i divisionen.

3. Vesterbro trop

havde i Jubilæumslejren specialiseret sig i at bage snobrød, og på den store besøgsdag solgte troppen for ca. 40,00 kr.

AMERIKANSK JUBILÆUMSLEJR

Boy Scouts of America fejrer i 1960 sit 50-års jubilæum med en stor lejr, den 5. National Jamboree, ved Colorado Springs i nærheden af Rocky Mountains.

Lejren holdes fra den 22. til den 28. juli 1960 og en patrulje på 8 spejdere og en fører er indbudt til at deltage i lejren samt at være de amerikanske spejderes gæster i en måned til seks uger. Spejderne vil blive indkvarteret hos spejdere i de divisioner, hvor de bliver anbragt. Der vil stort set kun blive tale om udgifter til transporten her fra Danmark til vedkommende divisions hovedsæde og tilbage hertil igen, medens udgifterne i USA angives at ville blive meget små.

Interesserede bedes snarest — og senest **inden 1. december** — henvende sig skriftligt til korpskontoret, Frydendalsvej 32, København V, idet samtykke fra trop og division må foreligge, stambogsblad medsendes.

I denne forbindelse skal jeg anmode troppe, der måtte have skovmænd/rovere eller førere på midlertidigt ophold i USA om at give korpskontoret besked derom, helst med oplysning om vedkommendes adresse derovre. Der er omved et halvt hundrede danske gymnasiaster i USA for tiden som deltagere i undervisning i amerikanske skoler, og der må formentlig være nogle spejdere iblandt dem, som kunne have glæde af at deltage i den amerikanske jubilæumslejr m. m.

Med spejderhilsen
Kay Lauritzen.

Statue af Baden-Powell.

Mr. Donald Potter har fået overdraget at lave en statue af Baden-Powell. Det er bestyrelsen for »Baden-Powell House« i London, der har foretaget bestillingen, og nu er Donald Potter igang med at udhugge statuen af en 6 tons stor granitblok. Et arbejde der sandsynligvis tager 2 år.

Donald Potter er gammel spejder. Han har tidligere været i staben i Gilwell Park, det internationale førertræningscenter ved London. Han har besøgt Danmark for en del år siden og ved den lejlighed foretog han et fint udskæringsarbejde af hjørnestolpen på loggiaen på Storedam.

For et par år siden udførte han en buste i dobbelt størrelse af B.-P. Denne buste står på et torv eller offentlig plads.

Hjørnestolpen på Gilwellhytten.
Donald Potters værk.

1. Ejby trop og flok har fået eget hus.

I et dejligt terræn i Ejby mose har Ejby spejderne bygget et dejligt tropshus. Det er opført af røde mursten indeholdende et stort tropslokale med adgang til åben terrasse, patruljerum og i taetagen sovesal samt førerlokale. Uden for huset er der en stor 5 tons Akelasten, som det voldte Falck stort besvær at få transporteret ned til huset. Der er en fast lejrbålsplads midt på græsplænen. Her er fremmede troppe velkommen til at slå lejr. Indgangen til grunden markeres af en imponerende portal.

Ved indvielsen, der fandt sted i midten af juni måned, holdt rådsmedlem, apoteker Christensen indvielsestalen. Han priste det smukke resultat, troppen havde nået, så imponerende, at man ikke burde kalde det en hytte, men en borg, for det ville blive en borg om spejderarbejdet i Ejby.

Man havde mange at takke for strålende bistand i arbejdet med husets tilblivelse. Direktør Lasthein Hansen havde lagt bund ved at skænke grunden, kommunen havde ydet 500 kr., håndværkerne havde leveret materialerne til indkøbspris, og mange havde frivilligt og gratis ydet en strålende arbejdsindsats. Primus motor i dette arbejde havde været TA Karl Jensen. Huset er nu brandforsikret for 20.000 kr., medens kontantudgiften har været ca. 8.000 kr.

Der fulgte en sand strøm af smukke gaver fra divisionsråd, kolonne, nabotroppe, Sct. Georgsgildet i Aarup, velyndere og venner.

Vi bør sluttelig notere, at troppen for 2½ år siden intet ejede og kun bestod af 5—6 drenge. I dag har man eget hus og en trop på 25 spejdere samt en flok på 20 ulveunger. Et godt eksempel, der er værd at følge!

KORPSMØNSTRINGEN

pr. Sct. Georgsdag foreligger nu, og den gav følgende tal:

Ulve	9930
Spejdere	9662
Skovmænd	1622
Rovere	811
Førere og hjælpere	3412
Ialt	25.437

NYE NAVNE TIL ÆRES SIDEN

VÆBDERE

1. Broager trop
PF Christian Hollensen Jensen
PF Aage Sørensen
PA Aage Mathiesen
6. Østerbro trop
PF Jens Nørgaard
Walther Olsen
Pionertroppen
PA Lars Nielsen
Valdemar Atterdags trop
SM Jan Jensen
SM Lars Sjørslev
PF Erik Ruberg Andersen
1. Risskov trop
Karsten Rasmussen
Karsten Gråbæk
Bytroppen, Nykøbing F.
Jens Falk Christiansen
Thøger Larsens trop
PF Verner Sandholm
PF Steen Ahlmann
1. Ballerup trop
SM Cay Reeh
3. Brønshøj trop
SM Find Andersen
1. Birkerød trop
Eyvind Kornbeck
Skansetroppen
Erik Sørensen
Niels Randrup
Struer trop
SM Erling Thannel
Sdr. Omme trop
Svend Petersen
5. By
Erik Alkeskjold
2. Vesterbro trop
PF Erik Sindhøj
PF Christian Frandsen
PA Søren Larsen
Gelsted trop
PF Finn Christensen
PA Ingemann Jacobsen
PA Palle Bentsen
Frede Rasmussen
Carsten Laursen
Georg Stenneke

ILDBOR

3. Brønshøj trop
SM Poul Bøge Hansen

VANDRINGER

100 km
1. Broager trop
PF Christian Hollensen Jensen
PF Aage Sørensen
2. Østerbro trop
SM Søren Bech
SM Erik Gilvad
Gelsted trop
PF Viggo Lund
PA Palle Bentzen
Erik Hein Nielsen
Georg Stenneke
Bent Aage Hougaard
Sct. John trop
PA Finn Dalskov
Møns trop
PF Ebbe Nielsen
PA Klaus Simonsen
Ebbe Christoffersen
Jens Piil
Ole Rossen
Flemming Olsen
60 km
Møns trop
PF Ebbe Nielsen
PA Erik Petersen
PA Klaus Simonsen
Ebbe Christoffersen
Jens Piil
Ole Broholm
3. Brønshøj trop
SM Erik Nielsen
SM Jens Andersen
PF Søren Brorsen
PF Allan Tjørnemark
PF Bjarne Johansen
PA Kresten Bloch
Carl Johan Christensen
Rene Andersen

RIDDERE

Sdr. Omme trop
Ole Klixbüll
Niels Kristian Flugt
Bent Overlund
Knud Erik Søndergaard
Jens Thulesen
Aalborghus trop
Peter Brodersen
3. Brønshøj trop
SM Poul Bøge Hansen
Bytroppen, Nykøbing F.
PF Flemming Lousen
Pionertroppen
PF Preben Berthelsen
PA Jørgen Berthelsen

1. KL. SPEJDERE

Aalborghus trop
PF Knud Richter-Mikkelsen
SM Knud Nielsen
SM Henrik Petersen
2. Vesterbro trop
PF Flemming Andersen
Struer trop
PF Finn Olesen
1. Birkerød trop
Bjørn Jacobsen
Peter Wibolt
Jens Carsten Nielsen
Peter Brodersen
Uffe Skjerning
Eyvind Kornbebck
3. Brønshøj trop
SM Find Andersen
PF Bjarne Johansen
Bytroppen, Nykøbing F.
PA Poul Bernahr Gøj
Jens Falk Christiansen
Valdemar Atterdag trop
SM Jan Jensen
SM Lars Sjørslev
PF Erik Ruberg Andersen
Pionertroppen
PF Preben Berthelsen
PF Holger Christensen
PA Jørgen Berthelsen
PF Per Svensson
SM Flemming Nielsen
SM Poul Struve
Irokeserstammen
Jens Harald Petersen
Peter Roon
Sten Brøndum
Karl Erik Christensen

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

B.-P. filmen

Det meddeles nu, at Mr. Jesse Lasky, jr., skal skrive drejebogen til B.-P. filmen. Mr. Lasky er en stor beundrer af Baden-Powell og har selv været spejder.

Spejdernes Magasin

for november måned bliver et særligt Jubilæumsnummer, der fortæller om de 50 år, korpset har oplevet. Med december nummeret fremkommer Spejdernes Magasin igen i normal skikkelse.

Jokke

og hans patruljekammerater glæder sig til jubilæumsmåneden. De fejrer begivenheden ved at dele patruljen. Hver mand har nemlig i »jubilæumsgave« skaffet en ny spejder.

Konfirmationsgaver -

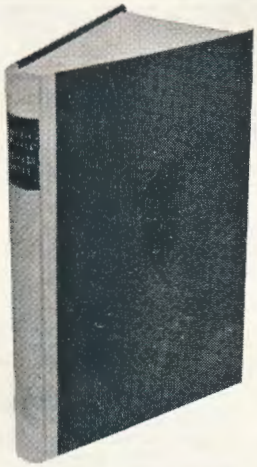

BADEN-POWELL: I LIVETS SKOLE

Den er spændende som en roman. 300 sider med 115 tegninger af B-P. Stort format.
Smukt indbundet **9,75**

SILVA KOMPAS

Type 5	10,00
Type 3	17,75
Type 2	28,00
Type 1	33,75
Type 15	53,50

Se nærmere beskrivelse i kataloget

Kortmålere	9,85
Elektrolup m. element	19,50

TELEGRAMMER

Hornblæser	0,50
Sct. Georg og Dragen	0,50
Mappe m. indlæg	1,50

SANGSKJULERE

Tee-pee	3,85
Spejder med kærre	7,85

JUBILÆUMSMÆRKATER

Ark med 10 stk.	0,50

(kan klæbes på papirservietter)

OBLATER M. SPEJDERLILJE

Sølv eller guld – 30 stk.	0,60

Er din spejderdragt i orden?

Det er meget vigtigt at være reglementeret påklædt — begynd f. eks. med strømperne

STRØMPER — i reglementerede farver

Perlon, sort og khaki

8	9	9½	10	10½	11	11½	12
7,00	8,00	8,50	9,00	9,50	10,00	10,50	11,00

uld og tråd, sort og khaki

9,00	10,00	11,00	11,50	12,00	12,50	13,00

1/1 uldne, kun khaki

11,50	12,00	12,50	13,00	13,50	13,50	13,50

KNICKERS

I sidste nummer af »Magasinet« gav vi dig priserne på korte spejderbukser og her har du så priserne på knickers, som er reglementeret påklædning fra 1. november.

Spejderknickers — med foer og stærke lommer
blå jernbanefløjl — ½ års garanti —

	62	64	66	68	70	72	74	76
	30,00	31,00	33,00	35,00	37,00	39,00	41,00	43,00
spejderkhaki-fløjl				35,00	37,00	39,00	41,00	43,00

»WILSON«-KNICKERS
ny kvalitet forstærket med nylon

48,00	50,00	52,00	54,00	56,00	58,00

SPEJDER OG SKOLESKO

Depotet fører kun kraftige sko, velegnet til drengenes hårde slid. Prima kvalitet af juchtenlæder og med Greyhound garantisåler:

Randsyet »Oxford«

34	35	36	37	38	39
54,00	56,00	58,00	60,00	62,00	64,00
40	41	42		større	
66,00	68,00	70,00	74,00—76,00		

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer J. B. Skotte Hansen
Ibsvej 21, Bagsværd . Telf. 98 48 27

Spejdersport
Red. Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor
Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666
Begge blades ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8–16, Lørdag 8–12

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:	Århus:	Aalborg:
Klostervej 19	Frederiksgade 69	Kong Hansgade 1
Telefon 11 24 18	Telefon 3 36 13	Telefon 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KØBVN.